

Nars Fingerpeg i ganske modsat Retning, som Begivenhederne i Udlandet synes at give, eller til den andenleds stærkere og stærkere fremdukkende Jølelse af, at den virksomme Tilslutning til den frie Omsetnings-Principer, vistnok, magtig har bidraget til at gjøre en stor Del af Bourgeoisiet rigt, men uden derfor at skænke Samfundet mere Sundhed eller større Stykke, — eller endelig til den hjemlige Belysning af Læren om, at det sidste Ord om den økonomiske Ordning, forlangst skulde være lagt af Manchesterkolens Mænd, som findes i det uafviselige Faktum, at vore irigte og mest højvæstede Frihandelsmænd træde i et endog helt fjendeligt Forhold til deres tidligere Maximer, saa snart de selv komme ind i en industriel Virksomhed, — et Fænomen, der dog efter vor fulde Overbevisning mindre kan tilskrives den menneskelige Egoisme alene, end det afgiver et nyt Vidnesbyrd om, hvorledes Livet spotter alle Doktriner, og hvorledes praktisk Kjendskab ofte lader Theoriene fremtræde i et helt nyt Lys. Vi kunne saa meget lettere undgaa Fristelsen til at gaa nærmere ind paa en saadan Udvikling, som denne maatte forudsætte en Sympathi hos det ærede Udvalg, som den danske Industri under de nuværende Lidsforhold neppe tør glæde sig ved: for svag til i en politisk bevæget og i andre Retninger ligende Tid at kunne paafalde særlige Hensyn, og paa den anden Side ikke ussel nok til at vække Medlidenhed, trykkes den af den hos Almenheden herkende seilagtige Tro, at den nu turde være i Stand til at undvære al Slags Beskyttelse og den Støtte, som de yderligst gaaende Modstandere af principielle Grunde ganske ville unddrage den.

For os staar der saaledes kun tilbage at henvende os til den Villighedsjølelse, som sjældent pleier at fornegte sig hertilands ved Afgjøvelsen af alvorlige Anliggender, og vi bede derfor det ærede Udvalg, at skænke lidt Opmerksomhed for de Bemærkninger, som have paatrængt sig os ved at overveie Regjeringsudkastene i denne og forrige Session samt Udvalgsbetænkningen af 22de Marts f. A. angaaende Loldloven, og som forhaabentlig ville lade den Del af Industrien, som vi have den Være at repræsentere, ses i et noget andet Lys for det ærede Udvalg, hvis Medlemmer jo ikke kunne kende den Art Sager i Detail, end navnlig Udvalgsbetænkningen lader den fremtræde.

Regjeringsudkastet fremstiller sig paa ingen Maade som nogen egentlig Frihandelsstav, saa lidt som det stræber hen til at forøge Beskyttelsen for de bestaaende Fabriker, og heller ikke tager det udelukkende finansielle Hensyn, men det springer inellem Fremskridtet i theoretisk Forstand og Statskassens Larm, idet Forslagene neppe snart i hin, snart i denne Industrigren ikke ifølge dette eller hint Princip, men efter som man tror, at ikke blot Fabrikanten, men ogsaa Statskassen kan taale det; og gaar Udcastet nogen Industrigren for nær, er det qaabenbart ikke, fordi det vil denne tillids, men fordi Regjeringen har været mindre vel instrueret, hvorfor vi heller ikke kunne Andet end dybt beklage, at dette Forslag ei denne Gang, saaledes som tidligere, har været underkastet andre særlige Sagkyndiges Prøvelse end De Herre Sufferaffinadorers. Følgen af denne Taktik er bleven, at Forslagene hverken have tilfredsstillet Doktrinen eller tiltalt Almenheden, derimod have de forkræffet den danske Industri, og særlig have Papirfabrikanterne Grund til at beklage sig over dem, idet Positionen „Papir“ uheldigvis indbringer Statskassen saa Lidet i Loldafgift, at denne uden Uffavn kan taale en yderligere Nedsættelse, og Papirfabrikanterne hertilands ved særlige Forhold og Tilfældigheder i Opinionen staa som de, der ogsaa kunne „taale“ at blive beskaarne, medens en grundig Underjøgelse maaste turde vise hen i rent modsat Retning. *)

Som det ærede Udvalg veed, har Regjeringen i begge dens Udcast nedsat Indførselstolden for Papir fra 2,5 Sk. for finere og 0,5 Sk. for grovere Sorter til henholdsvis 1,5 og 0,3 Sk. pr. Pd., og i Motiverne begrundes denne Nedsættelse af 40 pCt. paa Fabrikerne blomstrende Tilstand hertilands, hvilket blandt Andet og navnlig skulde fremgaa deraf, at de ved den nubestaaende Loldafgift „saa godt som udelukke Konkurrencen fra Udlandet“, i hvilken Henseende der yderligere henvises til, at Gjennemsnitsindførslen af Papir „kun“ har beløbet sig til c. 900,000 Pd. aarlig. — Uden at opholde os ved, at dette „kun“ omtrent angiver det Beløb, som en middelstor Papirfabrik nuilbids kan producere, samt udgjør over en Tiendedel af det Papir, som for Liden tilvirkes her i Landet, skulde vi ikke undlade at gjøre opmærksom paa det for os Særgelige i et saadant Raisonnement, thi herved sættes der jo paa en Maade en Præmie paa Stilstand og Uvirksomhed i en Industri. Da det er lykkedes de danske Papirfabrikanter ved deres Flid og Vindstibeligbed at udvide deres Anlæg saaledes, at de for den væsentligste Del kunne tilfredsstille det indenlandske Markeds Forbrug (hvoraf Følgen har været en ringe Indtægt for Statskassen ved Indførslen af Papir), saa straffer Staten dem ved en Loldnedsættelse, medens den lader andre Fabrikanter, hvis Tilvirkning spiller en lige saa stor Rolle i det daglige Liv, f. Ex. Klædefabrikanterne, der enten ikke have villet eller ikke

*) Betegnende i saa Henseende er det i alt Fald, at af de her i Landet værende 6 Papirmaskiner have de 5 i Løbet af den sidste Snes Aar skiftet Ciere, uden at Skiftet har været foranlediget ved Dødsfald.